

Ece Ünür'ün "Yerli Dizilerdeki Kimlik Kalıpları" Adlı Eseri Üzerine Eleştirel Bir İnceleme

A Critical Review of Ece Ünür's Study Titled Identity Patterns in Domestic Television Series

Ersel Kiraz

Bursa Teknik Üniversitesi, Yeni Medya
ve İletişim Bölümü, Bursa, Türkiye,
ersel.kiraz@btu.edu.tr,
ror.org/03rdpn141

Geliş Tarihi/Received: 27. 03.2025
Kabul Tarihi/Accepted: 20.05.2025
Yayınlanma Tarihi/ Available Online:
26.06.2025

Kitap Bilgileri/Book Information

Yazar/Author: Ece Ünür

Yayınevi/Publisher: Eğitim Yayınevi

Basım Yılı/Year of Publication: 2015

Sayfa Sayısı/Number of Pages: 240

Ece Ünür'ün *Yerli Dizilerdeki Kimlik Kalıpları* başlıklı eseri, medya çalışmaları, kültürel analiz ve kimlik kuramlarının kesişiminde yer alan özgün bir araştırma olarak karşımıza çıkmaktadır. Ünür, medya ve kültürel çalışmalar alanında, özellikle eleştirel kuram perspektifiyle, yaptığı katkılarla öne çıkan bir akademisyendir. Akademik üretiminde iletişim kuramları ile sosyolojik çözümleme yöntemlerini bir araya getiren Ünür, Türkiye televizyonculuğu, medya temsilleri ve kimlik inşası konularında gerçekleştirdiği araştırmalarla tanınmaktadır. Analizlerinde öne çıkan kuramsal yönelim, kültürel çalışmaları eleştirel bir çerçevede yorumlayarak medya içeriklerinin toplumsal yapılar üzerindeki etkilerini açığa çıkarmayı amaçlamaktadır.

Bu hususta, 2015 yılında yayımlanan *Yerli Dizilerdeki Kimlik Kalıpları* başlıklı eseri, yazarın doktora tezinden türetilmiş olup, Türkiye'deki televizyon dizilerinde kimlik temsillerinin ideolojik ve kültürel boyutlarını çok katmanlı bir biçimde ele alan öncü bir çalışmadır. Söz konusu eser, televizyonun sadece bir eğlence aracı değil, aynı zamanda kimlik politikalarının üretildiği bir kültürel zemin olduğunu ileri sürerek medya alanında kuramsal ve metodolojik olarak özgün bir katkı sunmaktadır.

Türkiye'de medya içeriklerine yönelik yapılan analizlerin büyük bölümü, genellikle betimleyici bir düzeyde kalmaktadır. Ünür'ün bu çalışması ise, teorik derinliği ve eleştirel yaklaşımıyla bu genel eğilimden ayrılmakta; kültürel temsillerin toplumsal cinsiyet, sınıf, etnisite ve kimlik inşasıyla olan ilişkisini disiplinlerarası bir perspektiften sorgulamaktadır. Çalışma, medya araçlarının, özellikle de yerli dizilerin, kimlik inşası süreçlerindeki etkilerini, eleştirel kuramların süzgecinden geçirerek değerlendirmekte hem kuramsal temellendirme hem de uygulamalı çözümlemeler yoluyla Türkiye'deki televizyon kültürünü anlamaya yönelik önemli bir katkı sunmaktadır. Kitap, yalnızca medya tüketimi pratiklerine ışık tutmakla kalmamakta, aynı zamanda Türkiye toplumunun kültürel, ideolojik ve sınıfsal dinamiklerini anlamlandırmak için de etkili bir kuramsal çerçeve sağlamaktadır.

Ece Ünür'ün bu eseri, medya çalışmalarında kimlik inşası, temsiller ve kültürel hegemonyanın çözümlemesine yönelik çok katmanlı bir çerçeve sunarak alandaki önemli bir boşluğu da doldurmaktadır. Medya temsillerinin ideolojik işlevlerini kültürel kuramlar aracılığıyla açıklayan çalışma, özellikle Frankfurt Okulu'nun kültür endüstrisi eleştirisi (Adorno & Horkheimer, 2002), Stuart Hall'un temsil kuramı (Hall, 1997) ve Jean Baudrillard'ın simülasyon kavramsallaştırması (Baudrillard, 1994) ekseninde geliştirilmiş teorik bir altyapı sunmaktadır. Ünür'ün analizleri, televizyon dizilerini yalnızca kültürel metinler olarak değil, aynı zamanda ideolojik birer aygıt olarak konumlandırması bakımından, Hall'un medya söylemlerinin hegemonik yönünü vurgulayan çözümlemeleriyle örtüşmektedir (Hall, 1980). Türkiye bağlamında televizyon içeriklerinin toplumsal cinsiyet, sınıf ve etnik kimlik gibi kategorileri nasıl yeniden ürettiği sorusuna eleştirel yanıtlar arayan Ünür, bu yönüyle Lull (2000) ve Kellner (1995) gibi medya kuramcılarının kültürel analiz yöntemlerini yerel bağlama

Cite as (APA 7): Kiraz, E. (2025). Ece Ünür'ün "Yerli Dizilerdeki Kimlik Kalıpları" adlı eseri üzerine eleştirel bir inceleme. *Medya ve Kùltür*, 5(1), 90-94. <https://doi.org/10.60077/medkul.1666828>

uyarlama konusunda önemli bir örnek teşkil etmektedir. Ayrıca çalışma, Türkiye'deki televizyon dizilerine yönelik ampirik çözümlemelerde sıklıkla gözlenen betimleyici eğilimleri aşarak, disiplinlerarası bir kuramsal çerçeveye medya içeriklerinin anlamını sorgulama yönünde bir metodolojik açılım da sunmaktadır. Bu katkı, Couldry ve Hepp'in (2017) medya içeriklerinin izleyici kimliğini dönüştürücü gücünü tartışan çağdaş eleştirel medya çalışmalarıyla da uyumludur. Dolayısıyla Ünür'ün eseri, yalnızca medya temsillerine değil, aynı zamanda televizyonun sosyopolitik bir kurucu unsur olarak ele alınmasına olanak tanınması bakımından alana kuramsal, yöntemsel ve yerel bağlamda anlamlı katkılar sunmaktadır.

Ünür'ün çalışması, dört ana eksenle yapılandırılmıştır. Bunlar medyanın yapısına ilişkin kuramsal yaklaşımlar; kimlik oluşum süreçlerinin tarihsel ve teorik arka planı; televizyonun toplumdaki rolü ile etkisi ve son olarak yerli dizilerdeki kimlik temsilleridir. Bu yapı, okuyucuya hem kavramsal bir derinlik hem de ampirik bir bütünlük sunmakta ve çalışmanın akademik değerini arttırmaktadır.

Kitabın giriş bölümünde, televizyonun günümüz toplumları üzerindeki etkisi oldukça sert bir dille ortaya konulmaktadır. Ünür, televizyonu yalnızca bir eğlence aracı değil, aynı zamanda bir ideolojik aygıt olarak konumlandırmakta ve bu yönüyle onu Roma İmparatorluğu'ndaki arenalardan ya da Orta Çağ kiliselerinden farksız görmektedir. Ünür bu kıyaslamayı "Televizyon hâkimiyeti, gündemi belirlemeye, kitleleri belirli düşünce kalıplarına inandırmaya ve onları bu düşüncelere göre seferber etmeye imkân sağlamaktadır" şeklinde açıklamaktadır (Ünür, 2015, s.9). Bu kıyaslama, yazarın televizyona atfettiği manipülatif rolü vurgulamakla kalmamanın yanı sıra aynı zamanda izleyiciyi televizyonun dönüştürücü etkileri üzerine düşünmeye davet etmektedir. Bu noktada Ünür'ün kullandığı eleştirel söylem, Frankfurt Okulu'nun özellikle Adorno ve Horkheimer tarafından geliştirilen kültür endüstrisi kavramıyla doğrudan ilişkilidir. Giriş bölümünde sunulan bu değerlendirmeler, kitabın ilerleyen bölümlerinde daha sistematik bir teorik çerçeveye kavuşacak olan eleştirel yaklaşımın ilk ipuçlarını barındırmaktadır. Başka bir ifadeyle, Ünür'ün televizyonu bir tür "toplum mühendisliği" aracı olarak tanımlaması, bireyin eleştirel düşünme kapasitesini baskılayan bir medya yapısına işaret ederken, Frankfurt Okulu'nun kültürel tek tipleşme ve pasif birey eleştirileriyle de paralellik göstermektedir. Dolayısıyla bu vurgu hem teorik hem de yöntemsel açıdan çalışmanın temel yönelimini belirleyen bir ön kabule işaret etmekte; okuyucuyu, televizyonun görünürde masum olan eğlenceli yüzünün ardındaki ideolojik derinliği sorgulamaya davet etmektedir.

Birinci bölümde, medyaya ilişkin kuramsal yaklaşımlar ele alınmaktadır. Ünür bu bölümde liberal ve eleştirel yaklaşımları karşılaştırmalı olarak ele alırken, "Liberal yaklaşımda, kitle iletişim araçları kamu adına yönetenleri, yönetenler adına ise kamuyu denetlemektedir." ifadesini kullanmaktadır (Ünür, 2015, s. 16). Özellikle Frankfurt Okulu, İngiliz Kültürel Okulu ve Ekonomi Politik Yaklaşım'a ayrı paragraflar ayırarak bu kuramların medya eleştirisinde üstlendikleri rolleri ayrıntılı biçimde açıklamaktadır. Ünür'e göre, "Kültür endüstrileri aracılığıyla eleştirel akıldan yoksun uyuşturulmuş kitleler yaratılmaktadır" (2015, s. 20). Frankfurt Okulu'nun kültür endüstrisi kavramı üzerinden televizyonun uyuşturucu etkisine yaptığı vurgu; İngiliz Kültürel Okulu'nun hegemonya, etnografik analiz ve izleyici etkileşimi konularına yaklaşımı; Ekonomi Politik Yaklaşım'ın ise medya sahipliği ve tekelleşme eksenindeki değerlendirmeleri, bu bölümde sistemli bir biçimde sunulmuştur. Yazarın bu kuramsal çerçeveleri sadece betimlemekle kalmayıp, kendi eleştirel yaklaşımına zemin oluşturacak şekilde konumlandırması dikkat çekicidir.

Birinci bölümde kullanılan kuramsal yaklaşımların yalnızca tanıtıcı bir şekilde sıralanmadığı, aksine Ünür'ün kendi eleştirel perspektifine temel oluşturacak biçimde seçildiği ve yerleştirildiği açıkça görülmektedir. Yazar, Frankfurt Okulu'nun kültür endüstrisi kavramı aracılığıyla medyanın birey üzerindeki baskıcı ve tek tipleştirici etkisine vurgu yaparken, bu yaklaşımı televizyonun ideolojik işlevini temellendirmek için kullanmaktadır. Aynı şekilde, İngiliz Kültürel Okulu'nun hegemonya ve izleyici etkileşimi odaklı yaklaşımı, medyanın toplumsal normları nasıl yeniden ürettiğini açıklamak üzere işlevselleştirilmiştir. Ekonomi Politik Yaklaşım ise medya mülkiyeti, tekelleşme ve piyasa gücünün ideolojik içerikler üzerindeki etkisini anlamlandırmak için devreye sokulmuştur. Ünür'ün bu kuramları yalnızca özetlemekle yetinmeyip, ilerleyen bölümlerde yer alacak çözümlemeleri için bir kuramsal zemin inşa etme amacıyla konumlandırması, çalışmanın yapısal bütünlüğünü güçlendirmekte ve eleştirel derinliğini artırmaktadır. Buna binaen söz konusu kuramsal çerçeveler, yazarın kendi analizlerinin taşıyıcısı ve meşruiyet kaynağı hâline gelirken, çalışmayı salt betimleyici olmaktan çıkarıp analitik bir niteliğe kavuşturmuştur.

İkinci bölümde ise kimlik kuramları ve kimlik oluşum süreçleri kapsamlı biçimde incelenmektedir. Kimlik kavramının tarihsel evrimi, modernite, postmodernite ve küreselleşme bağlamında ele alınmakta; kimlik türleri, sosyal kimlik kuramı, stereotipler ve etiketleme kuramı gibi başlıklar altında kavramsal bir derinlik oluşturulmaktadır. Ünür, kimliğin sabit bir öz değil, tarihsel ve toplumsal olarak inşa edilen bir yapı olduğunu açıkça ortaya koymakta; kimliğin medyatik temsil yoluyla nasıl yeniden üretildiğini farklı teorik açılardan tartışmaktadır. Ünür'e göre, "Kimlik, bireyin kendisini ve başkalarını tanımlama sürecinde rol oynayan ve sosyal kategorilerle anlam kazanan bir kavramdır." (2015, s. 41) Bu bölüm, özellikle televizyon dizilerindeki kimlik temsillerinin çözümlemesinde yazarın kullanacağı analitik araçların temellerini atmaktadır.

İkinci bölümde sunulan kuramsal tartışmalar, yalnızca kimlik kavramını tanımlamakla kalmamakta, aynı zamanda Ünür'ün yerli dizilerdeki kimlik temsillerine yönelik analizlerinde kullanacağı kavramsal çerçeveyi de oluşturmaktadır. Yazar, kimliğin özsel ya da sabit bir kategori olmadığını, aksine tarihsel, toplumsal ve kültürel bağlamlarda sürekli olarak inşa edilen bir yapı olduğunu vurgulayarak, medya temsillerinin bu inşa sürecindeki belirleyici rolüne dikkat çekmektedir. Bu yaklaşım, kimliğin medya aracılığıyla nasıl yeniden üretildiğini çözümleyebilmek için gerekli olan teorik altyapının oluşturulması anlamına gelmektedir. Modernite, postmodernite ve küreselleşme bağlamında kimliğin dönüşümüne dair yapılan tartışmalar, medyanın bu süreçlerdeki etkisini görünür kılarken; stereotipler, sosyal kimlik kuramı ve etiketleme kuramı gibi alt başlıklar, yazarın ilerleyen bölümlerde diziler üzerinden yapacağı temsil analizlerine teorik dayanak sağlamıştır. Dolayısıyla bu bölüm, Ünür'ün sadece kuramsal bir birikimi yansıtmayı açısından değil, aynı zamanda kitabın sonraki kısımlarındaki içerik çözümlemelerinin metodolojik temelini kurması açısından da kritik bir işlev üstlenmektedir.

Üçüncü bölümde televizyonun toplumsal yaşamdaki konumu mercek altına alınmaktadır. Ünür, televizyonun yalnızca bir iletişim mecrası değil, aynı zamanda bir yaşam tarzı biçimlendiricisi olduğunu ileri sürmektedir. Aile yapılarından gündelik alışkanlıklara, izleme pratiklerinden gerçeklik algısına kadar uzanan geniş bir yelpazede televizyonun etkilerini incelemekte ve bu etkileri Jean Baudrillard'ın simülasyon kuramı, parasosyal ilişki kuramı ve gerçek sanallık gibi kuramsal çerçevelerle irdelemektedir. Bu bölümde özellikle Baudrillard'ın simülasyon evreniyle Ünür'ün dizi metinleri arasında kurduğu bağlantı, çalışmanın felsefi boyutunu derinleştiren önemli bir unsur olarak karşımıza çıkmaktadır. Televizyonun gerçekliği çarpıtması, yeniden üretmesi ve bu yolla bireyin zihin dünyasını inşa etmesi, Ünür'ün eleştirel yaklaşımının en belirgin tezlerinden biridir.

Ünür televizyonu yalnızca bir bilgi ya da eğlence aracı olarak değil, bireyin düşünme, algılama ve yaşama biçimlerini yönlendiren güçlü bir kültürel aktör olarak değerlendirmektedir. Ünür'e göre, "Televizyon, bireylerin gerçeklik algısına etki etmekte; gerçek olanla sanal olanın yer değiştirmesine neden olmaktadır" (2015, s. 91). Üçüncü bölümde ortaya konan analiz, televizyonun toplumsal yapılar üzerindeki etkisini yüzeysel bir gözlemlerle değil, Baudrillard'ın simülasyon kuramı gibi derin felsefi referanslarla temellendirerek ele almaktadır. Bu çerçevede simülasyon kuramı, gerçekliğin yerini alan temsillerin nasıl sahiciymiş gibi kabul gördüğünü ve bireylerin bu temsillerle kurduğu ilişki üzerinden bir gerçeklik algısı inşa ettiğini öne sürmektedir. Ünür de bu kuramsal çerçeveyi dizilerin içeriklerine uygulayarak, dizilerde sunulan hayatların, karakterlerin ve olayların izleyici zihninde gerçek hayatla eşdeğer bir konuma taşındığını savunmaktadır. Böylece televizyon, yalnızca bir yansıtıcı değil, bireyin dünyayı algılayış biçimini dönüştüren, hatta yöneten bir yapı hâline gelir. Bu durum, Ünür'ün medya eleştirisinin temel tezlerinden birine işaret eder; Televizyon, gerçekliği çarpıtmakla kalmaz, aynı zamanda bireyin kimliğini ve toplumsal konumunu da şekillendiren bir simülasyon evreni üretir. Bu bağlamda simülasyon kavramı, televizyonun toplumsal etkilerini açıklamak için yalnızca bir metafor değil, aynı zamanda eleştirel bir analiz aracıdır.

Yazarın televizyonu bir "uyuşturucu" olarak konumlandırması, kitabın pek çok yerinde tekrar eden metaforik bir göndermedir. Yazara göre televizyon bağımlılık yapan bir uyuşturucudur; bireyin düşünmesini engelleyen, sorgulama yetisini körelten bir aygıttır. Bu araç, bireyin zihinsel faaliyetlerini uyuşturarak onu edilgen bir tüketiciye dönüştürür. Özellikle, simülasyonun bireyleri gerçeklikten uzaklaştırdığı ve medya metinlerinin bu kopuşu pekiştirdiği fikri, Herbert Marcuse'un "tek boyutlu insan" kavramıyla birlikte okunmaktadır. Ünür'e göre televizyon, yalnızca bireyin tüketim alışkanlıklarını değil, aynı zamanda ahlaki değer yargılarını, politik yönelimlerini ve sosyal ilişkilerini de yönlendirmekte; böylece birey, içinde yaşadığı sistemin sorgulamayan bir parçası hâline getirilmektedir.

Üçüncü bölümde ayrıca televizyonun izleyiciyle kurduğu ilişki biçimleri de detaylı bir şekilde incelenmektedir. İzleyicinin dizilerle kurduğu özdeşlik, karakterlere yönelik duyulan empati ve diziler aracılığıyla içselleştirilen toplumsal normlar, Ünür'ün çözümlemelerinde önemli bir yer tutar. Özellikle parasosyal ilişki kavramı üzerinden yapılan okumalar, televizyonun izleyici üzerindeki duygusal etkisini ve bu etkinin kimlik oluşumuna katkısını görünür kılmaktadır. Ünür, televizyon izleyicisini edilgen bir alıcı olarak değil, yönlendirilen ve yönlendirildiğini fark etmeyen bir figür olarak çizmektedir. Bu bağlamda televizyon, yalnızca görsel bir araç değil; aynı zamanda ideolojik bir aktör olarak tanımlanır.

Dördüncü bölüm, televizyon dizilerinin içeriklerine odaklanarak, gerçekliğin nasıl yeniden üretildiğini ve bu yeniden üretimin hangi yöntemlerle gerçekleştirildiğini analiz etmektedir. Ünür, yerli dizilerin biçimsel yapısından çok, içerdiği temsiller aracılığıyla nasıl bir düşünce evreni yarattığını göstermeye çalışmıştır. Ünür'e göre, "Yerli diziler aracılığıyla yaratılan gerçeklik, toplumda belirli davranış kalıplarının ve kimlik formlarının meşrulaştırılmasına hizmet etmektedir" (2015, s. 118). Özdeşlik mekanizmaları, tüketim kalıpları, şiddetin meşrulaştırılması ve toplumsal cinsiyet rollerinin yeniden üretimi bu bölümde dikkatle ele alınmaktadır. Yazar, televizyon dizilerinin yalnızca eğlence amaçlı kurgular olmadığını; aksine toplumun yeniden şekillendirilmesinde aktif rol üstlendiklerini vurgulamaktadır. Özellikle bazı dizilerde görülen kadın bedeninin araçsallaştırılması, şiddetin dramatik bir unsur olarak estetize edilmesi ve gündelik yaşamın yapay bir gerçeklik olarak sunulması, Ünür'ün eleştiri odağındaki temel noktalaradır.

Bu bağlamda, Ünür'ün çözümlediği dizilerde sıklıkla rastlanan erkek egemen söylemler, kadın karakterlerin pasifleştirilmesi ve ailenin yüceltilmesi gibi temaların hem ataerkil yapının hem de geleneksel değerlerin televizyon aracılığıyla yeniden üretildiği sonucuna ulaşılmaktadır. Ünür'e göre, televizyon dizileri yalnızca toplumsal gerçekliğin bir yansıması değil, aynı zamanda bu gerçekliğin kurucu bir unsurudur. Bu nedenle, dizilerde yer alan her temsili, kültürel ve ideolojik bir kod olarak değerlendirmek gerekir. Ünür'ün dizilerdeki anlatı yapısını çözümlemesinde özellikle Barthes'ın mit çözümleme yöntemi ile Foucault'nun iktidar ve söylem kavramlarına dayalı çözümlemeleri dikkat çekmektedir.

Ayrıca Ünür, dizilerde sınıf temsillerine ve mekânsal kodlamalara da özel bir önem vermektedir. Lüks konutlar, plazalar, alışveriş merkezleri gibi mekânlar, yalnızca tüketim kültürünün göstergeleri değil, aynı zamanda sınıfsal aidiyetin sembolleri olarak kurgulanır. Ünür, bu yapının kentli, modern, eğitilmiş, Batılı kimliği yücelttiğini; buna karşılık kırsal ya da alt sınıf karakterlerin ya marjinalleştirildiğini ya da bu değer sistemine entegre edilmeye çalışıldığını ileri sürmektedir. Böylece televizyon, sosyal mobilitate dair sahte bir umut sunarken, mevcut sınıfsal hiyerarşiyi de yeniden üretmektedir. Eserde dikkat çeken bir diğer nokta, kültürel çeşitliliğin temsiline yönelik yapılan eleştiridir. Ünür, yerli dizilerde etnik, dini ya da mezhepsel farklılıkların neredeyse tamamen görünmez kılındığını; bu durumun da Türkiye toplumunun çok kültürlü yapısını inkâr eden bir televizyon dili ortaya çıkardığını savunmaktadır. Bu eleştiride, Benedict Anderson'ın hayali cemaatler kuramı ile Stuart Hall'un temsil kuramı birlikte değerlendirilmektedir. Ünür'e göre, dizilerde yaratılan ulusal kimlik, çoğunluğun değerlerine göre biçimlenmekte ve bu kimlik inşası sürecinde farklılıklar dışlanmaktadır.

Kitabın sonuç bölümünde, Ünür'ün temel tezleri yeniden vurgulanmakta ve çalışmanın genel çıkarımları özetlenmektedir. Buna göre televizyon, bireyin kimlik kurgusunu etkileyen başat bir araç hâline gelmiş; özellikle diziler aracılığıyla sunulan temsiller, bireylerin kendilerini, başkalarını ve içinde yaşadıkları toplumu algılama biçimlerini doğrudan şekillendirmiştir. Ünür, bu temsillerin çoğu zaman bilinçli olarak değil, sistemin kendisi tarafından üretilen kültürel kodlarla inşa edildiğini ileri sürmekte; bireyin özne değil, temsil edilen bir figür hâline geldiğini savunmaktadır.

Genel olarak değerlendirildiğinde, *Yerli Dizilerdeki Kimlik Kalıpları*, disiplinlerarası yaklaşımı, kuramsal derinliği ve eleştirel bakış açısıyla medya çalışmaları alanında önemli bir boşluğu doldurmaktadır. Kitap hem iletişim öğrencileri hem de sosyoloji, kültürel çalışmalar ve antropoloji gibi disiplinlerden araştırmacılar için değerli bir kaynak niteliği taşımaktadır. Ünür'ün dili yer yer sert olsa da bu sertlik akademik bir tutarlılıkla birleştğinde, okuyucuyu düşünmeye ve sorgulamaya davet eden bir güç hâline gelmektedir.

Kaynakça

- Adorno, T. W., & Horkheimer, M. (2002). *Dialectic of enlightenment: Philosophical fragments* (G. S. Noerr, Ed.; E. Jephcott, Çev.). Stanford University Press.
- Baudrillard, J. (1994). *Simulacra and simulation* (S. F. Glaser, Çev.). University of Michigan Press. <https://doi.org/10.3998/mpub.9904>
- Couldry, N., & Hepp, A. (2017). *The mediated construction of reality*. Polity Press.
- Hall, S. (1980). Encoding/decoding. S. Hall, D. Hobson, A. Lowe & P. Willis (Ed.), *Culture, media, language* (pp. 128–138). Routledge.
- Hall, S. (1997). The work of representation. S. Hall (Ed.), *Representation: Cultural representations and signifying practices* (pp. 13–74). SAGE Publications.
- Kellner, D. (1995). *Media culture: Cultural studies, identity and politics between the modern and the postmodern*. Routledge.
- Lull, J. (2000). *Media, communication, culture: A global approach* (2nd ed.). Columbia University Press.
- Ünür, E. (2015). *Yerli dizilerdeki kimlik kalıpları*. Eğitim Yayınevi.

Makale Bilgi Formu

Çıkar Çatışması Bildirimi: Yazarlar tarafından potansiyel çıkar çatışması bildirilmemiştir.

Yapay Zekâ Bildirimi: Bu makale yazılırken hiçbir yapay zekâ aracı kullanılmamıştır.

İntihal Beyanı: Bu makale iThenticate tarafından taranmıştır.